

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויצא
י' כסלו תשע"א
גיליון תקצ"ב

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	
בני ברק	5:17	4:15	
ירושלים	5:54	4:01	
בארא פארק	5:44	=	4:17
לאנדאן	5:12	4:56	3:46

דברי תורה

ממורינו הגה"צ אב"ד
דקהילתינו שליט"א

וישא את קולו ויבך (כט, יא)

ברש"י לפי שרדף אליפו בן עשו במצוות אביו אחריו להרגו והשיגו, ולפי שגדל אליפו בחקו של יצחק משך ידו, אמר לו מה אעשה לציווי של אבא, אמר לו יעקב טול מה שבידי והעני חשוב כמת, עכ"ל. משמע שחשש אליפו למצות כיבוד אב, ולא שהיה מתיירא מעשו אם לא יקים את ציוויו, שהרי גם עכשיו שלקח את ממונו אף שחשוב כמת, מ"מ מה יענה לעשו על שלא הרגו, אלא שחשש על המצוה של כיבוד אב גרדא אך יקימו, ועז נתן לו יעקב עצה ליטול את ממונו, ואפשר שאליו למד לקיים כיבוד אב מעשו, וזה היה שכר לעשו על כיבוד אב שלו, שבנו ג"כ כיבד אותו.

וי"ל שאליו הלך בדרכי אביו המקולקלים לצוד ציד בפיו ולהעמיד פני צדיק, ולכן אף שכאן לא היתה כלל מצוות כיבוד אב, שהרי אסור לשמוע בקול אביו כשאומר לו לעבור עבירה, ובפרט עבירת רציחה, אך אליפו עשה את עצמו כאילו חרד על קיום מצות כיבוד אב, ולכן שאל ברמאות מה אעשה לציוויו של אבא, ויעקב שידע לקיים עם עקש תתפתל וכמ"ש אחיו אני ברמאות, השיב לו בחכמה שיש לו עצה שבבילו ויטול את ממונו. ועי' חת"ס עה"פ מכרה כיום.

ותלד זלפה (ל, ה)

ברש"י וכדי לרמות את יעקב נתנה לבן ללאה, שלא יבין שמכניסין לו את לאה, שכן מנהג ליתן שפחה הגדולה לגדולה, והקטנה לקטנה, ע"כ.

ולכאורה אם יעקב לא הכיר שמכניסין לו את לאה תחת רחל, ואיך יכיר שמביאין את זלפה תחת בלהה, אם את אשתו שנושא לא מכיר, איך יכיר האם היא שפחה, ואפשר שרק את לאה לא היה יכול להכיר מי היא, כי היתה מכוסה בהיעמא ככלות הצנועות, ולכן לא ראה את פניה. (ויצא תש"ע)

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

מוצש"ק פרשת ויצא תש"ע
בארא פארק - ארה"ב

מ"מ אל יתייאש מן הרחמים ומן המיצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה, כדחזינו אצל יעקב שכתוב ביה "ישאל נושע בה", ברו"ג, ברוחניות, כמו שאנו רואים מה שאמר "ותר"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים" של לבן, ובגשמיות כמ"ש "כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מחנות", וק-ל יעקב בעזרו בא רק ע"י

שהיה שברו על ה' אלוקיו, שע"י האמונה וביטחון אף ורק בבוכ"ע ומתוך שמחה, ע"ז נתברך בכל הישועות ורחמים וכו"ס בגור"ר.

וזהו "ויפגע במקום", כאמור שבכל מצב ששרוי בו, יש לאדם להתחזק בהש"ת הטוב והמיטיב לכל, וזה "ויפגע במקום", באיזה מקום איך שיהיה, באיזה מצב שבו הוא נמצא, אל יתייאש עצמו מן הרחמים.

או"י "ויפגע במקום" וברש"י כמו ופגע בירחו ע"כ עיי"ש, דהיינו הכוונה הוא שיעקב אע"ה במקום הזה פגע כביכול בבורא ית"ש, כאדם הנפגש עם חבירו פנים בפנים, כך נפגש יעקב אבינו בתפילה זו עם כביכול הבורא פנים בפנים, וכידוע מהרה"ק מבארדיטשוב זיע"ש שש"פ א' בצפרא דשבתא קודם התפילה "איני גייט מען זיך זען מיטען בינדאגער", דהיינו עם כביכול יתברך. והעידו צדיקים דעד שהגיע בתפילה ל"יוכרות עמו הברית", כבר נתראה עם כביכול יתברך שמו.

וישכב במקום ההוא (כה, יא)

ג"כ בשבחו של יעקב הפסוק מדבר, דדרך העולם הוא באחד שהוא במצור ומצוק מהקורא אותו ואימת מות עליו, אז אין לו מנוחה ואינו יכול לישון בלילות.

אך יעקב אבינו על אף שברח מעשיו אחיו שחפץ להורגו, וכן אחר שתפסו אליפו ונטל ממנו כל ממונו, עכ"ז בטח אך ורק בה' בשמחה ובטוב לבב, וגם זאת "וישכב במקום ההוא", ללא שום מורא, הוא שכב וערבה לו שנתו.

*

וישכב במקום ההוא (שם)

וברש"י באותו מקום שכב אבל י"ד שנים ששימש בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה.

ולכאורה צ"ל הלא איתא בגמ' (נדרים יג) הנשבע שלא אישן ואפשר לדייק בדברי רש"י מ"ש דרק בלילה לא שכב אבל ביום אפשר דשכב, והוא עפ"י מה דאיתא (עירובין סה). לא איברא לילה אלא לגורסא ולחד מ"ד אלא לשינתיה.

ושינהם עולים בקנה אחד, דבעת שרוב העם ישינים אז הת"ח אפשר להם לעסוק בתורה ללא שום מניעה מהסובבים אותם, ודווקא אז הוא הזמן של עסק התורה.

*

או"י שאף ביום ק"ו שלא ישן אלא נים ולא נים וכו', ומן השמים סיבבו לזה שישן עתה, דהיה לו גילויים והשגות נשגובות בומן שינתו. כדאיתא במדרש רבה בפרשתו, שהשיג בחלומו ענין מתן תורה ובנין ביהמ"ק ושולש רגלים, והנה מלאכי אלוקים זה משה ואהרן, עיי"ש. ע"כ.

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וכו' וישכב במקום ההוא (כה, יא) וברש"י וז"ל שלא היה צריך לכתוב אלא וילך חרנה, ולמה הזכיר יציאתו וכו' עיי"ש.

והנראה בזה דבא הכתוב להשמיענו גודל צדקת יעקב אע"ה, דעל אף שהוצרך לעזוב מקום הקודש והמקדש ארץ אבותיו הקדושים, אשר כל עבודתם כל ימי חייהם עלי אדמות היה בארץ הזה ישיבת אברהם אבינו, ישיבת שם ועבר,

ומצוות הכנסת אורחים, וכדכתיב "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' א-ל עליון" (פא, לג). ויעקב אבינו כשהוצרך לעזוב את הארץ אשר עיני ה' אלוקים בה מקום אבותיו הק' וכנ"ל, מזה המחשבה לבד אפשר ליפול לעצבות וכדומה, ועוד לאיזה מקום הלך, לחרן, שהוא מקום רשע ואנשי רשע התגוררו שם, אז מחשבה זו של מאין באת-לארץ הקדושה, ולאן אתה הולך - למקום אנשי רשע וכו', עאכ"כ שאפשר ליפול לידי עצבות.

כמ"ש ולשבחו של יעקב הכתוב מדבר, שאף שהיה ויצא יעקב מבאר שבע וכנ"ל ארצה"ק והמקדש, ויתירה על כך וילך חרנה מקום אנשי רשע, מ"מ לא התייאש כלל וכלל, ועצבות מאן דבר שמיה, אלא התחזק בשמחה גדולה באמונה וביטחון לאדון הכל, וכמובא (מדרש רבה) בפרשתו עה"פ ויצא יעקב רש"י פתח וכו' אמר יעקב אלעזר בשעה שהלך להביא את רבקה מה כתוב ביה וכו', חזר ואמר (יעקב אע"ה) מה אנא מובד סברי מן בריי [=וכי אביד ואייאש סברי ותקותי מבוראי (עז יוסף)] חס ושלום, לית אנא מובד סברי מן בריי אלא עזרי מעם ה' וכו' עיי"ש עכד"ק.

וזהו מה שמלמדנו קוה"ק יעקב אבינו ע"ה דאין ייאוש בעולם כלל, ואפי' חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים, ואין כוחנו אלא בפה, ואין עומדים להתפלל אלא מתוך שמחה ואורה אמונה וביטחון להבוכ"ע, דאין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה.

ולא עוד שלא נפל לתוך עצבות, אלא כמ"ש "ויפגע במקום", ואין פגיעה אלא לשון תפילה, שתיקן תפילה ערבית, דהיינו שיסד לנו יעקב אבינו יסוד גדול בעבודת ה', דאף שהוא זמן של ערבית, דהיינו חשכות בעולם, מ"מ אין להרפות מתפילה, אלא אדרבה יתאמץ יותר ויותר בעבודת הלב זו תפילה מתוך שמחה גדולה.

וזהו פי הפסוק "אשרי שא-ל יעקב בעזרו שברו על ה' אלוקיו", דלכאורה למד נקט דייקא אלוקי יעקב ולא שאר האבות, והנראה דבא לרמוז ענין זה שלימד אותנו יעקב שאף שיש חשכות בעולם ועת צרה היא ליעקב,

קול רעה וישועה באהלי צדיקים

בהלל ובהודיה לפני שוכן מעונה, נתנו לשונך בזה מיטב ברמותינו אל ידידינו וידיד כל בית ישראל איש האשכולות, מרביץ תורה וחסידות לעדריים, האי מרגניאט טבא נערץ באראל קודש חילולו במר ועטרת, זין רפיט מדבית מרנן רבותינו הקוה"ט ועי' א' מלעלוב, ענף עץ אבו"ת, לביט אבותינו עטרת, פה מפיך מרגליות, כש"ת הגה"צ המשפיע המפורסם מורינו **הבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א** בן ב"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א להגל השמחה שהרדיה במעונו בשעתו מ"ב באיחוס' בתו הכלה המהוללה עב"ג בה"ה המו"מ בתו"ש, אוצר של יד"ש, הרב **לוי יצחק אדלר שליט"א**

בן ב"ק אדמו"ר מדזיקוב - זינצ' שליט"א יאה רעווא מן קדם אבותיו דבשמ"א, קדם נורא עלילה, הבט משמים ופקוד גפן זאת, וכות אבות יקן עלינו, ושיזכו לדאת רוב נחת שזובע שמחות, שהזיווג יעלה יפה לתפארת אבוה"ק בכרם בית ישראל סבא ומשמחת בית צדיקים זו וישפיעו השפעות טובות ברו"ג עלינו ועכ"י.

המברכים אמנה ושמחים בשמחתם קהל חסידי לעלוב - אברכי המלל - המרסת

~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד סעודת מלוה מלכה
ישועתו של הצדיק

והנה אנוכי עמך ושמתיתך בכל אשר תלך (כח. טו)
כ"ק מן הרה"ק רבינו דוד צבי שלמה זצוק"ל זיע"א
מלעלוב הלך פעם להתפלל על ציון שמעון הצדיק ע"ה
ובדרך סיפר למלווי שבעיר אחת היה דר יהודי שהיה
מוחסידיו של הרה"ק רבי אהרן מטשערנבול זיע"א והיה
לו בית מלאכת ברית והיה מחזיק למלאכתו נער גוי, פ"א
כשבא לבקר לבית המלאכה ראה את הנער הגוי תלוי על
תקרת הבית מות, נבהל היהודי מאד ומיד לקח את הנער
והפשיט את בגדיו ושרפם באש שתחת הדוד ואת הנער
זרק לתוך הדוד עם הברית ואת עצמותיו שנשארו שלימים
זרק לתוך הנהר וחזר לביתו.
אך כאשר עברו כמה ימים ומשפחת הנער ראו שאינו חוזר
לביתו מיד עשו רעש גדול ואף שלא מצאו בבית היהודי
רמז כל שהוא עכ"ל עמדו בדעתם שהיהודי הרגו ובקשו
מושר העיר לעצרו.

יהודי הצליח להתחמק מהם ונסע מיד אל הרה"ק וסיפר
לו את כל האמת מה שעשה וככה לפניו, א"ל הרה"ק אל
תדאג ואל תפחד כי לא יאונה לך כל רע והנער יבוא, א"ל
החסיד אין יתכן כדבר הזה והלא אני בעצמי שרפתי, א"ל
הרה"ק הלא אמרת לך שהנער יבא ולך לשלום, חזר החסיד
לביתו ושר העיר תפסו ונתן אותו במשמר.

לאחר כ' שבועות הוליתוהו לעיר הגדולה לבית המשפט
וגם קרובי הנער נלוו עמו ובדרך ראו שבאה לקראתם
עגלה והנער יושב שם מיד שמוח קרובי הנער ולקחוהו
עמו ושאלוהו היכן היה ואמר שהוא נסע לעיר אחרת
לבקר את חבירו וכמוכן שמיד פייסו את היהודי על
שחשדו אותו בחנם ופטורוהו לשלום והם חזרו עם הנער
ובעברם על הגשר שעל גבי הנהר נהפכה העגלה והנער
נפל לתוך הנהר וטבע לעיני בני משפחתו.

אותו חסיד חזר שוב אל הרה"ק וסיפר לו הכל, א"ל הרה"ק
אתה מותפלא עלי על שפעלתי בתפלות להחזיר את הנער
שמת לפני כ' שבועות אני אספר לך מעשה חזקני בעל
המאור עינים זיע"א אשר החזיר לזה העולם גוי אשר מת
מלפני יותר מחמישים שנה, ויספר לו שבכפר אחד דר
יהודי שהחזיק את בית המרוח מאדון הכפר, פ"א ירד
היהודי מנכסיו ולא היה יכול לשלם להאדון את המגיע לו
ויקח האדון את היהודי ומשפחתו וישימום בכור הכלא
כנהוג בימים ההם.

ליהודי הזה היה קרוב משפחה בשם ר' שמואל וכשראה
את צרת קרובו נסע אל רבו בעל המאור עינים זיע"א ויספר
לו את אשר עשה האדון לקרובו, א"ל רבו תדע שזה האדון
אינו מזרע האצילים כלל אלא איש כפרי פשוט שגנב
מאדון אחד שטר יחוס וכסף רב וזוה הסכך קנה את הכפר
ורשם על שם האדון המופיע בכתב היחוס והעלים את
שמו הכפרי וכן כאשר תבא אל ביתך תלך בחצות לילה
אל בית האדון ותקרא לו בשמו הכפרי וכאשר יצא אליך
תספר לו את כל הערמוניות שעשה ואל תפחד ממנו
ולבסוף הוא יודה לך על האמת ואז תדע מה לעשות עם
קרובך, וכן עשה ומיד שחרר האדון את היהודי ונתן לו
בחזרה את בית המרוח לכמה שנים בלי תשלום וגם לר"ש
הנ"ל נתן הרבה מתנות שלא יגלה ערמונו.

אמנם אותו אדון פחד מאד אולי יש עוד מי שהוא שידע
את סודו וקרא לר"ש הנ"ל ושאלו מי גילה לו את סודו וא"ל
שרבו מטשערנבול הוא שידע מזה וביקש האדון מר"ש
שיסע עמו אל רבו כי ברצונו להכירו ונסע עמו וקודם כנס
ר"ש אל הרה"ק וא"ל שהאדון רוצה להכירו ועי"ה יהיה
קידוש ד' גדול ונתרצה הרה"ק לכך.

וששכנס בכדו הרה"ק ונתן לו כסא לישב עליו ובקש
האדון מנהר"ק היות והכתב שבידו הוא לא שלו והוא
חושש שמא יערערו עליו ביום מן הימים לכן הוא מבקש
מנהר"ק שיחננו בדרך שיוכל גם הוא להשיג כתב יחוס
כזה מדורי דורות,
א"ל הרה"ק שיסע לעיר ויולבא וילך שם אל ראש בית
הפקידות והוא יתן לו כתב כזה.

לקח האדון את ר"ש הנ"ל עמו ונסעו לוויילא ובדרך לנו
באכסניה ופגשו שם אדון אחד זקן מעיר וויילא ועשו
היכרות ביניהם ובתוך הדברים נודע שאותו אדון זקן הוא
דודו של אדון זה ושאלו על מטרות נסיעתו וא"ל שהוא
נוסע אל ראש בית הפקידות כבדי שיכתוב לו כתב יוחסין
מדורי דורות א"ל הוקן ר"ש הוא ראש הפקידות ואני יכתוב
לך כאן הכל ואין צורך לנסוע עד וויילא וכן עשה וכתב לו
הכל כדת וכדין.

כשסיים הרה"ק מנהר"א לספר א"ל:

תדע לך שאותו זקן היה באמת ראש בית הפקידות לפני
שנים ויותר מחמישים שנה שכבר מת חזקני הק' העלה
אותו מקברו ע"י לעשות טובה לגוי רק למען הראות
נפלאות במו"א ית"ש ואתה מותפלא עלי שהשבתי לחיי
שעה גוי שמת רק לפני כ' שבועות למען הציל נפש יהודי
ממות לחיים. (מאורי החיים)

זיצוצי אש

דא"ח מפ"ק ב"ק
מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט
זיע"א

שנואה אנכי. ועי' באור החיים הק'
מה שכתב לתרץ בזה,
ואולם להנ"ל ניהא דבהמשך הגמ'
שם איתא, והיינו דכתב וירא ה' כי
שנואה לאה מאי שנואה וכו' אלא
ראה הקב"ה ששנואין מעשה עשו
בפניה, ע"כ,
ולח"ל היינו שהי' נראה לעין כל
אדם ע"י בכייתה תמיד ששנואין
מעשי עשיו בפני',
ושפיר שייך לשון ראי' גם על העינין
דשנואה לאה, והרי זה עולה בקנה
אחד עם הפ' כי ראה ה' בעיני דהיינו
שראו על פניה את הצער והעוני
שהגדול לגדולה כנ"ל,
משא"כ הפסוק כי שמוע ה' כי
שנואה אנכי קאי על שמועת הקול
בפרשת דרכים שזו היא אשתו של
שונא ותקרא על שמו שנואה, והבן.

ובמדרש (בראשית רבה פ' ע"א) כי
שנואה אנכי פ' שהיו אומרים זו
אשתו של שונא שהוא עשו כמו
שנאמר (מלאכי א, ג) ואת עשיו
שנאתי, ע"כ.
ואשר לכן שפיר שייך בשמעון
לשון שמועה, כי שמוע ה' כי שנואה
אנכי, דזה קאי על האי קלא בישא
דלא פסיק וקאמר הגדול לגדולה
וכו', משא"כ אצל ראובן כתיב כי
ראה ה' בעיני, דהיינו שהכרת פניה
ענתה בה שהיתה בוכה תמיד ונשרו
ריסי עיניה, וזוה שייך שפיר לומר
בלשון ראי', שהרי הוא דבר
הנראה בעליל לעין כל רואה.

והנה עפ"י מה מאד יומתק לנו
ליישב מה שיש להפליא שם
בכתובים בדפסוק ל"א כתיב וירא
ה' כי שנואה לאה ויפתח וגו'
ובפסוק ל"ג נאמר כי שמוע ה' כי

ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי
ראה ה' בעיני וגו' כי שמוע ה' כי
שנואה אנכי וגו' ותקרא את שמו
שמעון (כט, לב)
בלידת ראובן כתיב ותקרא שמו
ראובן כי אמרה כי ראה ה' בעיני,
ובלידת שמעון נאמר כי שמוע ה' כי
שנואה אנכי, ויש לבאר מהו עינין
שני הלשונות, לשון ראי' ולשון
שמועה.

וי"ל בזה עפ"י שאר"ל (בבא בתרא
קכג.) עה"פ (שם, יז) ועיני לאה
רכות, שהיתה שומעת על פרשת
דרכים בני אדם שהיו אומרים שני
בנים לרבקה ושתי בנות ללבן,
גדולה לגדול וקטנה לקטן, והיתה
יושבת על פרשת דרכים ושואלת
גדול מה מעשיו, ואמרו לה איש רע
מלסטם את הבריות וכו', והיתה
בוכה עד שנשרו ריסי עיניה וכו',

תורת אמת

פנינים על הפרשה

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה (כח, י')

לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה, ולמה
הזכיר יציאתו. ונראה שבא הכתוב לרמוז להאדם
אשר מה' כונו מצעדי רגליו, לצאת מבית אבותיו
ורבותיו, ומן המקום אשר שם התחנך ברוח התורה
והקדושה, וצריך להשתקע במקום אחר, שיהא נוהר
לזכור תמיד את מקום מוצאו ודרכי אבותיו, ובכל
פניה שהיה פונה ישתדל לאחוז בדרכיהם, ודבר זה
תהא לו למגן ולמחסה נגד כל רוחות רעות
המתרגשות ובאות לעולם להדיח את האדם מדרך
הישר, ואז יזכה לעמוד בצדקת ה' כל הימים.

וזה שהזכיר הכתוב ויצא יעקב מבאר שבע טרם
אומרו וילך חרנה, להורות שבשעה שהלך יעקב אינו
לחון אל בית לבן הארמי, שם לנגד עיניו כי יצא הוא
מבאר שבע מקום מגוריו אבותיו אברהם ויצחק, למען
יאחזו בדרכיהם תמיד. (ברך משה)

וישא וגו' וירא והנה באר בשדה וגו' כי מן הבאר ההוא
ישקו העדרים והאבן גדולה על פי הבאר ונאספו שמה
כל העדרים וגו' (כט, א-ג)

אפשר לומר כי מרובם בכתוב וירא והנה באר בשדה
הוא הצדיק הבאר מים חיים, כי מן הבאר ההוא ישקו
העדרים,

דהנה זאת הוא פעולת הצדיקים אשר בכל דור ודור
כי ישפיעו הרצון על המאמינים אשר נאספו אליהם
ושמעו מפייהם דברי אלקים חיים, שעשו גם הם
עבודתם אשר בתורה ותפילה בדחילו ורחימו
ובתשובה שלימה, וזוה יתעלו גם כל תורה ותפילה
שעד עכשיו יהיה בהעדר דהיינו כל התפילות שהיו
עד עתה בלא בדחילו ורחימו שהתפילות לא עולים
למעלה (תקו"ז תי י') ועתה הכל על מקומו יבא
בשלום וזהו ונאספו שמה כל העדרים, ויתקון הכל
להאיר באור החיים. (טל חיים)

והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה (כט, ג)
וקשה, דלהלן בפסוק י' כשכתוב שיעקב גלל את
האבן מעל פי הבאר, לא כתוב שהחזירה אה"כ
למקומה. אלא האבן היינו היצר הרע, וזהו מה
שהרועים יכלו להסירו היה אך ורק כשבאו סולם
ביחד באחדות ומיד כשהלכו ונתפרדה החבילה חזרה
האבן למקומה, אבל יעקב אבינו פעל גם על להבא
וזהו שלא חזרה האבן.

וסיים ה"ק בפסוק והאכלתיך נחלת יעקב אבין,
שבשבת גם הכח לפעול על הרבא לסלק את היצר
הרע. (הרה"ק רבי הענין מאלכסנדר, פרדס יוסף)

גנוב הוא אתי ויאמר לכן הן לו יהי כדברך (כט, יד)
בדרך צחות יש לפרש לו יהיה כדברך, שימצא
אצלו גניבה, כי נחת רוח היא לרשעים כשמוציאים
איזה פגם באדם ישר. (התם סופר)

ויקח לו יעקב מקל וגו' ויפצל בהן פצלות לבנות וגו'
(ל"ה)

לכאורה היתכן שעשה יעקב דבר זה הנראה
כרמאות ח"ו, כי אלו ידע לבן מתחבולה הזאת
בודאי לא היה מסכים להתנאים שעשה עם יעקב.

ונראה דהנה מבואר ברש"י על הפסוק וירא
בחלום והנה העתודים העולם על הצאן עקודים
נקודים ובורודים, דאע"פ שהבדילים לבן כולם שלא
יתעברו הצאן דונמתן, היו המלאכים מביאין אותן
מעדר בני לבן לעדר שביד יעקב וכיון שבלא"ה
עשה השי"ת שילדו צאן יעקב העקודים, הרי שלא
הוצרך יעקב כלל לפעולת המקלות, כי בלא זה היו
יולדים עקודים.

אלא לפי שאמרו רז"ל (תענית נד) שאסור להיות
נהנה ממועשה ניסים, לכן הציב המקלות כדי
שתהא הולדת העקודים בדרך הטבע, ואז רשאי
ליהנות מהצאן.

ואין לומר דא"כ שוב עשה מעשה רמאות
בהמקלות כי רק על ידי זה היה מותר ליהנות
מהצאן, זה אינו, כי הרי בכל אופן היו הצאן עקודים
מפאת הנס, וממילא אין לבן חסר ע"י המקלות,
אלא שע"י המקלות רשאי יעקב ליהנות מזה, והרי
זה כזה נהנה וזה לא חסר דמותו כמבואר בב"ב
(יב). (דברי יחזקאל)

יש לאל ידי לעשות עמכם רע, ואלקי אביכם אמש
אמר וכו' (לא, כט)

יל"פ דכן דרך הרשעים לומר נשתנו העתים
ונתחלפו הזמנים, ועוברים בשאט נפש אף על מה
שיש ציווי בפירוש לאיסור, במענה מזוייפת כי לא
כימים הראשונים הימים האלה והזמן גרמא,
ימעיקרא לא נאמרה הציווי כ"א בהוראת שעה לפי
בחי' הזמן של אותה שעה עכ"ל.

וכבר כתב החת"ס זל"ה בצוואתו אל תאמר
שנשתנה העתים, יש לנו אב זקן לא נשתנה ולא
ישתנה עכ"ל ז"ל,

ואפשר דעל דרך זה חשב לבן לפי שטותו שהשם
יתברך ציווה רק בהוראת שעה לאותו הזמן בלבד,
ובהחלפת הזמן הוחלף הציווי והורשה לו לעשות
רע.

וזה שאמר יש לאל ידי לעשות עמכם רע, ואלקי
אביכם "אמש" אמר אלי השמר מדבר עם יעקב וגו'
והיום הוה אינו בכלל הציווי. (דברי יואל)

דעתו של רבינו לא נחה. "שובו לביתו ודובכו את האלמנה; אולי מפיה תצליחו לזלות פרטים חדשים על אישיותו של הנפטר", הורה להם. עשו כן השליחים וגם הפעם העלו חרם בידם. אך רבינו לא נח ואמר להם: "רשאים אתם למסור לה כי בשליחותי באתם אליה".

כששמעה האלמנה את בקשת הצדיק החלה לספר: "בשנים הראשונות לנישואי היה בעלי המנוח רוכל, הסובב בכפרים ובעיירות. בזמן קבוע מראש היה מגיע לכל כפר ולכל עיירה ומביא לתושבים את מנוקשם. רוב לקוחותיו היו כפרים ערבים, תושבי הגליל העליון.

"ביצעירותו היה בעלי איש יפה-תואר, גבה-קומה, ונשא חן בעיני כל רואיו. הפרנסה הייתה מיוצא ברווח ובכבוד, חיינו התנהלו על מי-מנוחות. לפתע נחתה עלינו צרה נוראה - בתו היחידה של שיחי ערבי נכבד חשקה בבעלי. "אביה השיחי הזמינו לביתו וסיפר לו על רצונה של בתו להינשא לו. הוא תיאר באוזניו את ניסיונותיו הכושלים להניאה מכך. "אם אני נישאת ליחודי זה, טוב מותי מחיי, הודיעה הבת לאביה.

השיחי הציע לפני בעלי שתי אפשרויות: אחת - סעודת נישואין, בגדים יקרים, מתנות וכסף. השנייה - מוות. "בעלי המנוח לא היסס אפילו לדגוע. היה ברור לו כי יעמוד בניסיון וחי-מה. הוא היה מוכן למסור את נפשו, ולא לעבור על רצון ה', אך חיפש דרך נאותה להחליף מהצרה שנתתה על ראשו. לשיחי לא גילה זאת. להפך, הוא נתן לו לחבין כי נענה לבקשתו.

"השיחי שמח מאוד, בידעו כי חיי בתו ניצלו וגם כי זכה בחתן יפה-תואר, ישר והגון. מיד ציווה על משרתיו להכין סעודת נישואין.

"ליל החתונה הגיע השיחי המאושר ישב לצד החתן. בעיצומה של החגיגה הגישו להם המשרתים נרגילות לעישון. ובכזה עמד מגש חושט, ועליו גחלים לחשות. כל אחד מרחיב מהמכובדים נטל מהגחלים כדי להזיין בהן את הנרגילה שלפניו. ענני עשן החלו להיתכר מעל ראשי המסובים.

"גם החתן התקרב למגש כדי לקחת ממנו גחלים. לפתע, לתדהמת הכול, הרים את המגש העמוס בגחלים והפכו על כמנו ורגליו, כשהגחלים שורפות את גופו. בהלה ומחומה קמו במקום והשמחה נחפזה לתגוע. השיחי חש בוש וגבלם מהתנגחות החתן.

הוא וחבריו החלו לחלום בגופו של בעלי, שכבר היה מלא כוויות. דעתם לא נחה עד אשר גידשוהו מהמקום, שותת דם ומיוסר.

"כל עוד רוחו בו נמלט בעלי מהכפר. בדרך-לא-דרך הצליח להגיע הביתה, פצוע, חבול וחולה. עד מותו סבל ייסורים מכוויות הקשות. אף-על-פי-כן היו פניו מאירות, ובלבו שמח תמיד על שבעזרת הקב"ה הצליח לעמוד בניסיון. את כל ייסוריו קיבל באהבה", סיימה האלמנה המתנייחת והוסיפה, "זה היה בעלי המנוח". השליחים הקשיבו בהתרגשות לספורו המופלא של הסבל, וידעו כי הפעם תנוח דעת רבם. ואמנם, כששב אליו וסיפר לו את דברי האלמנה, הבחינו באור שזרח על פניו של הצדיק. "כאשר עברה החלומה ליד בתי ראיתי עמוד אש עולה מהמיטה ומזדקק עד השמים", אמר להם, "כעת אני גם מבין מדוע זכה לכך".

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

למנוח היתר להיכנס אל החר, למקומות שלא חלה בהם קדושת הר הבית.

חייד הצדיק ואמר: "ממה נפשך, אם יש כאן קדושה, הרי אסור להיכנס, ואם אין במקום הזה קדושה יתירה, אין לי כל עניין להיכנס אליו, וסב על עקביו.

אודות ספרו חק' "בת עין", חובת הצדיקים אליו רבי אברהם דב היה צדיק נשגב בעל מופת עצום אשר כל רו לא אניס ליה, הן במילי דשימא והן במילי דאריא.

מסופר כי פעם בא אליו תלמידו רבי שמואל הערל והתלונן כי הוא [ר' שמואל] נותן תרופות לאנשים, והוא נאלץ לרשום להם מרשמים בלשון עכו"ם ודבר זה מבלבל מאוד את דעתו הסתוורה, מיד הרים רבי אברהם דב את ידו הקדושה על מצחו של ר' שמואל ומני אז לא הוטרדה מחשבתו יותר.

את דברי תורתו היקרים מפז ומפנעים העלה תלמידו רבי משולם זוסמאן מזוטמור לכדי ספר שלם ומושלם בשם הידוע "בת עין". ספר זה נחשב כאחד מספרי היסוד בתורה החסידית והוא מלא עצות והדרכות מלחיבות בעבודת ה' לצד פירושים וחידושים מופלאים על סדר הפרשיות.

מסופר כי אצל הר"ח רבי אהרן מטשערנאביל זי"ע לא ירד הספה"ק "הבת עין" מן השולחן.

וכן ידוע כי הר"ח "התפארת שלמה" מראדומסק זי"ע עשה משתה לחיים בעת אשר הגיע לידו הספר "בת עין" אשר מאוד הפליג בשבחיו ובשבח מחברו הקדוש.

וכן ציווה הר"ח רבי ישראל מרוזין זי"ע חסידים שרצו להדפיס את הספר כי לא יעשו להדפיס בחו"ל, אלא רק בארץ הקודש ואמר כי הספר מלא על גדותיו בעניני קדושת ארץ ישראל.

מספרים בשמו של הגאון בעל הסטיפלער שאמר כי אביו היה רגיל להשריש בהם יראת שמים עם ספרו של רבינו אברהם דוב בעל חבת עין.

וכן מספר כ"ק הגה"ק האדמו"ר מטחאש שליט"א כי אביו זי"ע היה לומד בקביעות בשבת לפני התפילה מן הספר "בת עין" ופעם אמר כי הספר מסוגל לקניית מידות טובות. ואף הוסיף האדמו"ר מטחאש שליט"א כי ידוע לו על משפחה שניצרכו לישועה בזש"ק ונתן השי"ת בליבם לעשות סעודת הילולא לכבוד "הבת עין" ונושעו ישועה בזכות כך. (שכ"דוע היה רבי אברהם דב חשוך בנים).

הסבל הצדיק - מעשה מופלא שחיה בימי רבינו חק'
מעשה שחיה בסבל פשוט אשר נפטר בצפת, הלויתו הקטנה התנהלה לאטה, עוברת בסמטאות העיר המתפתלות, בדרכה לבית-החיים העתיק. בדרכם הלפו ליד בית הר"ח רבי אברהם-דב מאווריטש, לפתע יצא הצדיק מביתו והצטרף למלווים המעטים. עד מקום הקבר, ואף המתין לסתימת הגולה.

השתוממו המלווים על החצות הרב שחלק הצדיק הסבל. אולי היה הסבל אחד מל"ה הצדיקים הנסתרים, תחו בליבם. מחמת יראתם מהצדיק לא העזו המלווים לשאול על כך. הם קיוו כי הוא-עצמו יבחר להם את פשר הדבר.

ואמנם, לאחר החלומה פנה רבינו אל כמה ממקורביו וביקשם לגשת לבית הסבל ולחפש שם עדויות לצדקת הנפטר. עד מחרה הגיעו הללו לבית האלמנה ולא מצאו מאומה. כעבור שעה שבו אל הצדיק בדיים ריקות. "לא מצאנו שם ספרי קבלה או כל ממצא אחר שיעיד על היותו של הנפטר איש-מעלה, למעלה מכל פשוט", אמרו.

מאורעות עלייתו לארצ"ק בחינת בן ס"א שנים עבר לכהן כראב"ד זיטאמור, אך לאחר שלוש שנים הגיע לכדי החלטה לעלות לחונן את עפרה של ארץ הקודש, אשר שם מתגלה אור ה' בשלמות דשלמות אשר אין להשיגה בארץ הנכר.

רבינו אברהם דב השתוקק כל ימיו לעלות לארץ ישראל, ואכן זכה גם למלא את שאיפתו זו - עלה לארץ ושימש כרבה של העיר צפת. עליותו לארץ לא הייתה רק בגשמיות: הוא העיד על עצמו שזכה לחוש את קדושתה של ארץ ישראל, והיה אומר שבכדי להרגיש את "טובה הארץ מאד מאד" כמו הושושע וכלב ערירי לקיים את "מאד מאד היו שפל רוח". מכח זה הצליחו לחיות קשורים למשה רבינו, המשתוקק הגדול לארץ. חוץ לארץ זה השפלה של התאוות, תומאת ארץ הענקים, אבל הארץ היא עצם השפלות, ויארץ ישראל מחוזה".

מיד בהגיעו החל להפיח חיים חדשים בתושביה היהודים של צפת ועורר את ליבות הקהל להתעלות במעלות הקדושה עוד ועוד מחמת היותם בפלטרין של מלך, היא ארץ הקודש. באחת ההתקפות על עיר"ק צפת חטפו אותו דרוזים, הניחו חרב על צווארו ואיימו עליו לית להם כסף ככופר נפש. ר' אברהם דב ביקש שיתנו לו את החיצית ידיו על מנת שיאמר וידיו וצדיק הדין והדרוים שגדחמו מבקשתו שיחררו אותו. גם לאחר התנפלות הדרוזים לא נשמעו לעצת ידיו לעזוב את צפת.

הצדיק רבי אברהם-דב מאבריטש עלה לאר"י והתיישב בה. כיוון שזכה לשבת בארץ הקודש, קיבל על עצמו לאכול אך ורק מפרחי. חנה, באה שנת בצורת ובני צפת ניצרכו לייבא קמח מחוץ לארץ. כל בני העיר אפו לחם מקמח זה, אולם רבי אברהם-דב סירב לאכול מקמח שלא גדל בארץ ישראל.

וכן נימק רבינו את סירובו: "כשהובאה בתורה שאלתם של שומרי השמיטה, 'מה נאכל בשנה השביעית', הבטחת התורה, שבשנה השביעית נזכה לנס והיכול ישלש את עוצמו. והלא יכולה הייתה התורה להורות לנו לאכול מיכל חוץ לארץ. אין זאת אלא שבא לימדתנו התורה, שמאכלו של יהודי הוא רק מפירות הארץ.

מסופר שפעם היה רבי אברהם דוב אצל הר"ח רבי אהרן מזוטמור, ורבי אהרן היה חולה. אמר רבי אהרן לרבי אברהם דוב כי הרופאים אמרו לו שרפואתו היא שישתה ממימי ארץ ישראל, וסיים, מכיון שחנכם משתוקקים לעלות לארץ ישראל, על כן בקשתו שיקח כוס עם מעט מים ויכניסם בפיו ואחר כך ישפכם חזרה לכוס, והוא ישתה ממים אלו שהיו בפיו של מי שרוצה ליסע לארץ ישראל, וכן עשה ונתרפא. ואמר חבת עין" שמחשבתו לעלות לארץ ישראל עוד לא גילה לאף אחד, אפילו מלבא לפומא לא גליא, ואילו רבי אהרן כבר יודע.

חרמ"ח מסלאנים שטיפר את הסיפור הזה בהלולת חבת עין, קישר את הסיפור לתורת חבת עין על כך שכאשר יעקב חוזר לארץ ישראל הוא פגוש את מלאכי ארץ ישראל כאשר הוא עדיין בחוץ לארץ - וזאת בגלל שהוא רוצה ללכת לארץ ישראל

מסופר כשעלה רבינו לארץ הקודש הגיע לירושלים, הלך אל הכותל המערבי ושהגיע סמוך לחר הבית. עזר לפני הכניסה אל החר. העיר לו אדם שעמד בסמוך, כי אפשר

הילולא דצדיקיא

Table with 2 columns: Name and Title. Includes names like רבי פינחס מנחם אלעזר מופליץ, רבי משה יוסף זאהרני, רבי מנחם נחום מהוסיטין, רבי משה מרדכי ב"ר צבי היים עפשטיין, רבי אהרן זלמן ב"ר ברוך פרץ מלצר, רבי יעקב יצחק הלוי נגדא, רבי יחזקאל ופרשבורג, רבי יצחק משה מרדכי ב"ר ישכר בעריש, רבי שאול ראובנברג, רבי יצחק מאורניץ, רבי מרדכי יעקב ב"ר חיים ברויש, רבי מרדכי מטשערנביל, רבינו יהודה הנשיא, רבינו משה ב"ר לייב קן, רבי יחיאל מיכל מברנה, רבי שמונה ב"ר אברהם שמואל בנימין סופר, רבי דוד טווערסקי, רבינו מנחם קאליש, רבינו יחזקאל, רבי יחזקאל יצחק יצור מזוראנוב, רבי שאול יודיה אלעזר.

Table with 2 columns: Name and Title. Includes names like רבי דב בער מלעזר ב"ר ישראל מרוזין, רבי ישראל אריה מפרמישלאן, רבי ישראל פרידמאן מטשערנביל, רבי יחיאל מיכל האגן מהוודוקא, רב ראוון בן יעקב אבינו, רבי יעקב יצחק מוזאבנא, רבי מנחם נחום מטשערנביל, רבי דוד ב"ר משה אבוהצירא, רבי יעקב משה מוולברוז, רבי שאול ראובנברג, רבי יצחק מאורניץ, רבי מרדכי יעקב ב"ר חיים ברויש, רבי מרדכי מטשערנביל, רבינו יהודה הנשיא, רבינו משה ב"ר לייב קן, רבי יחיאל מיכל מברנה, רבי שמונה ב"ר אברהם שמואל בנימין סופר, רבי דוד טווערסקי, רבינו מנחם קאליש, רבינו יחזקאל, רבי יחזקאל יצחק יצור מזוראנוב, רבי שאול יודיה אלעזר.

בשערי ימי המעשה (ז)

נאר מיט א געזונטע אידישע שמחה שטענדיג

הצפון בהאדים, ועל ידי כן שא מים יתנשא לעלות לרום, ועל ידי כן שם מים, יעמדו שם בריקע שהוא מקום הסגיר שלא יעלו משם והלאה, עד עת שיתפשט החום מהם שאז יתעבו האדים ויהיו לטיפות מים הכבדים מן האויר ויפלו למטה. (בראשית א ח).

וכל שיהי - ויבא להראות איך האדם הוא ראש פנה ויסוד העולם, וחולתו היה הכל תהו ובהו. הביא דוגמא מן העשבים האילנות שנעשו ביום השלישי, שהגם שבים שהוא נהוו בלא מטר ובלא אדם, בכל זאת לא היה אפשר שיתקיימו לעתיד אם לא היה נברא האדם משני טעמים, א) כי רוב הצמחים אינם גדלים מאלהים רק על ידי עבודת האדם שחרוש ויזרע, וכן האילנות צריכים לעבודת האדם... ב) לא יגדלו בלא מטר, והמטר הוא ענין השגחי ויזרד בזכות האדם ובתפלתו.

וכבר בארתי שיש מטר טבעי הבא בסיבת האדים העולים מן הארץ, וזה נקרא בשם גשם ואין בו ברכה, ויש מטר השגחי הבא מלמעלה ממים העליונים, שזה נקרא בשם אש, וזה יש בו ברכה.

ומטר זה לא ירד רק על ידי זכות האדם ועל ידי תפלתו... (שם ב ח).

ולא נכרית מהבהמה - ועל ידי הבהמה לא יכרתו בני האדם, שאם אין בני אדם ראויים יזרד הגשם בשביל הבהמה. (מלכים א יח ה)

הרעיפו - עכשיו מביא שאין הרע פעולת השייית כי אם של המקבלים, כמו הגשם הזרד, שאם אין האדמה מוכנה לכך מלכתחלה אותה, והגם שירידתו כשלעצמה צדק, ורק אם תפתח ארץ - בחרישה והכנה אז יפעל שיפירה ישע. (ישעיה מה ח)

יהיה הגשם - כי השפעת הגשם מירושלים, ואם לא ימצאו הגוים האלה שם לא יזכרם לטובה. (זכריה יד יז)

שבועולם אומרים הפילוסופים שהם על פי הטבע, אבל על הגשמים גם הם מודים שאינם על פי הטבע כלל, כאשר אנו רואים שפעמים לא ירדו כלל, ופעמים ירדו כל יום, ולכן נקראת "גבורת" גשמים, שבוה ניכרת גבורת השייית יותר מבכל הדברים, וכן תחית המתים מודים הכל שאינה על פי הטבע. (דברי אליהו תענית ז).

הכתב והקבלה: לא נתן - פרשוהו לשון יציקה, והנה באמת אין נתן ויצק ענין אחד והפוכים הם זה מזה... ולפי האמת יתורגם ההכנה, כי אדי המים הדקים והקלים העולים תמיד למעלה על ידי חום השמש, בבואם אל האויר העליון משתנה צורתם מצורת מים כי מתקשים מאד, והאש מתוך אותן האדים הקשים והוא גורם להם המסה ונוזילה...

ומטעם זה קראו גם כן רבותינו ענין הגשם בשם גבורות, לפי שגעשה על ידי גבורת אש, כי כל לשון גבורה נופל על דבר המתגבר על דבר זולתו ומחלישו ומדכאו... (שמות ט לז).

גשמיכם - ולי נראה בהנחת שם גשם, לפי מה שהודיעונו מחקרי הטבע בענין התהוות הגשם, כי אדי המים הדקות והקלות העולים תמיד למעלה על ידי חום השמש, בבואם אל האויר העליון משתנה צורתם מצורת מים כי מתקשים שם מאד, והאש היסודי הוא מתוך האדים הקשים האלה ויזלו מים...

ועל שם סמיכות ודבקות חלקי האדים האלה יחד להיות אדוקים זה בזה ביותר עד שיתקשו נקרא בשם גשם, מלשון הכתוב (ויאל ג) בגושמיהו. ואמר גשמיכם בלשון רבים לפי שהמטר מים רבים, זרד ומלקוש, להשאים שאינם מוריעים זרע וגדלים על כל מים די להם בגשמים דקים, והעשבים המוריעים זרע צריכים רביבים.

מלבי"ם: ועל זה אמר במדרש שמים - אש ומים, שמים - שא מים, שמים - שם מים, אש ומים הוא החום והאש והעלעקטרי

לקט מספח"ק על השמחה בירידת גשמים הנקראים "גבורות" גשמים, ולמה נקראים בשם גשמים.

רמח"ל: והבן זה מאד כי על כן בהסגר הפתחים והדרכים יהיו נסתמים בזמן הסתיו, הקב"ה מגביר הימין, ונפתחו הפתחים ויצאו הגשמים, ועל כן ברדת הגשמים בסתיו לא יהיה הקור כל כך, כי משליטת החסד הם יוצאים, אף על פי שנמשכו בתוך הגבורה הקשה, ומהם יתבסס העולם, וגם בתוך החום הגדול לפעמים ימטיר הקב"ה, וכבר אמרתי שמשליטת החסד הוא יזרד, ועל כן יתקרב הזמן בקיץ בבא הגשם. (מאמר הגאולה)

כלי יקר: ואני הנני מביא את המבול מים, לפי שכל נוזל נכנס לתוך תחום חבירו, על כן דין הוא להביא עליהם שטף מים רבים, כי אז כל טפה נוגעת בחברתה ונכנסת אל תוך גבולה, לפי שבגשמי ברכה נאמר (איוב ל"ח) "מי פלג לשטף תעלה" מכאן למדין שלכל טיפה יש דפוס בפני עצמה. (בראשית ו ז)

הגר"א: נשיאים - בנגרא בשביל פוסקי צדקה ברבים ואינם נותנים הגשמים נעצרים. כי הגשם צדקה ממש, שהארץ אין לה משלה כלום, והעננים מפרסמים שתכף יבא גשם, והרוח הוא כדיבור והבטחה ליתן. (משלי כה יד).

דאמר רב יוסף מתוך שיום הגשמים שקול כתחית המתים קבעוה בתחית המתים. הטעם שגבורת גשמים שקולה כתחית המתים, כי הגשמים אינם על פי הטבע כלל, כי כל הדברים

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

יהודה אתה יודוך אחיך
ברגשי גיל ורוח, אהלל בפה ולשון, לקל אשר ברא ששון, קדם ידידי יחקר, איש חמודות ונועם המידות, נודע לעוז ולתפארה, מקבל כל אדם בסבר פנים ואורה, תורה וחסידות אצלו שזורה, משים לילות כימים, ומתגבר כארי לעבודת הבורא ה"ה, הבחור החתן כמור יהודה אר"י ליב ווייל הי"ו לרגל הגיעו עת דודים יום התנות בשעטומ"צ יהי רצון שהזיווג יעלה יפ"ה יפ"ה, ותזכה לבנות בית נאמן בישראל, דורות ישרים ומבורכים, בנים ובני בנים עוסקים בתומ"צ, שנוזכה לביאת גוא"צ בכ"א. המבדק בלונ"ה ידידך ברוך יאקאבאוויטש

ברכת מזל טוב
שלוחה בואת לידידנו מחשובי אנ"ש, מוקשר לרבינו שליט"א הרה"ר ר' אביש רוטנר שליט"א - בארא פארק - ארה"ב לרגל שמחת הולדת הבת בשעטומ"צ יה"ר שיוזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכט"ס.

סא דנחמא
בצער רב הננו לשגר למעלת ידידנו מחשובי אנ"ש האי גברא רבא, כליל המעלות והמידות, פוסק ויגע בתורת ה', אהוב על מכירו, וענוות חן וסוכה על פניו, חריף ובקי במכמני התורה ומאיר פניו לכל אדם, דבוק ומקשר לרבינו שליט"א, ה"ה הרה"ג ר' יעקב יצחק שווארץ שליט"א ומשפ' שחת' בארא פארק - ארה"ב על פטירת אביו החשוב והיקר ז"ל שישב באוהל התורה תמיד. המקום ינחמך בתוך אבלי ציון ויחלשם ולא תוסיפו לדאבה עוד, ובנחמת ציון וירושלים תנחמו בב"א.

גלין זה מוקדש
לעילוי נשמות האי גברא יקירא הבלתי נשכח, נחמד ונעים, אשר זכה להסתופף בצל מרנן רבוה"ק מלעלוב זיע"א, עדין הנפש ונעים הליכות, לב נקי וצח ונחמא אל הכלים, ה"ה הרה"ח משה ז"ל בן ר' מאיר ז"ל יצחק נלב"ע ו"ב כסלו תשע"ב תנצב"ה

ברכת מזל טוב
לבחור החתן, מלא וגדוש בתו"ש ומידות טובות, לשונו עט סופר מהיר, ידיד רב לו בכתיבת הדא"ח דרבינו שליט"א החתן יהודה אר"י ליב ווייל הי"ו ממצוייני ישיבת טשערינוביל לרגל שמחת נישואיו עב"ג בשעטומ"צ יה"ר שיוזכה לבנות בית נאמן בישראל ע"ד הסלולה מרבוה"ק. גלין זה נודב לזכות החתן יהודה ליב וייל הי"ו לרגל שמחתו.

ברכת מזל טוב נאמנה
הננו לשגר בזה לקדם האברך היקר, כליל המעלות והמידות, עוסק ויגע בתורת ה' יומם ולילה, אהוב על מכירו, וענוות חן וסוכה על פניו, חריף ובקי במכמני התורה ומאיר פניו לכל אדם, ממתפללי בית מדרש שנינו, ה"ה הרב יצחק שוקדן שליט"א לרגל שמחת הולדת הבן בשעטומ"צ יה"ר שיוזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכל טוב סלה.

לעילוי נשמת
הרה"ר ר' משה טוב"י בן הרה"ח ר' נתנלי הירצקא ז"ל גרינצווייג נלב"ע י"א כסלו תשס"ד ת צ ב"ה.

ברכת מזל טוב נאמנה
הננו לבקר מעומקא וליבא ובכל לשון של ידידות חיבה לידידנו ותומכינו העומד לימינו ימיו באשנים מקורי אנ"ש לבו ער ופתוח לכל דבר שבקדשים, תורה ויר"ש אצלו משולבים, רחם ומוקיר רבנן והכמנים ואיהו גופיה צורבא מדרבנן, הגה"ח רודף צדקה וחסד, מסוד ודבק לדבוח"ק מלעלוב הרה"ר ר' שמואל ברילל שליט"א - בארא פארק - ארה"ב ולבנו ברא כרעא דאבוה היקר והנעלה, תורה ויר"ש אצלו מחוברה, וודעו"ח ה"ה מרדכי הי"ו בארא פארק - ארה"ב לרגל שמחת הולדת הנכדה - הבת שחתי יהי רצון שייזכו לרוות נחת ממנה ומכל יוצ"ה, מתוך שמחה והרחבת הדעת ובכל אשר יפנו יצילו.

ברכת מזל טוב
הננו למדך למעלת כבוד ידידי היקר, מקבל כ"א כסבר פנים יפות, דבוק ומקושר ומסור בלב ונפש לב"ק מור רבינו שליט"א ה"ה הרה"ר מרדכי ברילל הי"ו - בארא פארק - ארה"ב לרגל שמחת הולדת הבת בשעטומ"צ. ה"ר שתרווה נחת ממנה בשמחה. מבדק עידיך - שלמה עמאר - א"י

לעילוי נשמת
כ"ק אדמו"ר רבי שלמה בנימין הלוי אשולג יצוקל"ה נסתלק ז' בכסלו תשד"מ. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן. הונצח על ידי נכדו וידידנו הדגול והנעלה העומד לימינו הרב יהודה אשולג שליט"א - רכס שועפט - ירושלים

ברכת מזל טוב
הננו למדך למעלת כבוד ידידי היקר, מקבל כ"א כסבר פנים יפות, דבוק ומקושר ומסור בלב ונפש לב"ק מור רבינו שליט"א ה"ה הרה"ר מרדכי ברילל הי"ו - בארא פארק - ארה"ב לרגל שמחת הולדת הבת בשעטומ"צ. ה"ר שתרווה נחת ממנה בשמחה. מבדק עידיך - שלמה עמאר - א"י